

Arrest

nr. 84 490 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VERHULST, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 juni 2011, verklaart er zich op 22 juni 2012 vluchteling.

1.2. Op 27 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-status genomen die per aangetekend schrijven op 28 maart 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent twintig jaar geleden geboren in het dorp Larlewani in het district Jaji van de provincie Paktia. U studeerde in de moskee. Een jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u in Kabul te werken als arbeider bij buitenlandse firma's. Op een dag ontving uw familie in Larlewani een brief waarin de Taliban u van samenwerking met en spionage voor de Amerikanen beschuldigde en u aanspoorde uw werkzaamheden stop te zetten. Op aanraden van uw broer Z.(...) negeerde u de dreigbrief. Toen u twintig dagen later op weg naar huis was, werd u een ingelicht over een tweede dreigbrief van de Taliban met dezelfde inhoud. U keerde naar Kabul terug. Twee of drie dagen later werd uw broer Z.(...) ontvoerd door talibs. Sindsdien is er geen nieuws van hem. Met de hulp van uw ooms van moederszijde ontvluchtte u Afghanistan. Na een reis van acht maanden en twintig dagen kwam u op 20 juni 2011 in België aan. Twee dagen later verklaarde u zich vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en een badge neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban. Aan de verklaarde gebeurtenissen waarop u uw terugkeervrees baseert, kan evenwel geen geloof worden gehecht. Zo halen verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas geheel onderuit. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u drie of vier dreigbrieven ontving, beweert u op het Commissariaat-generaal dat u er slechts twee kreeg (CGVS p.8-11; Vragenlijst p.3). Dit is hoogst opmerkelijk en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Ook beweerde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u de eerste dreigbrieven ontving acht à negen maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, terwijl u in uw laatste gehoor volhoudt dat u amper een maand voor uw vlucht voor het eerst bedreigd werd (CGVS p.8,11; Vragenlijst p.3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden weet u geen verklaring aan te brengen. U houdt slechts vast aan uw laatste versie, hetgeen weinig overtuigend is (CGVS p.11). Aan uw verklaringen in verband met de bedreigingen die u zou gekend hebben, kan dan ook slechts weinig geloof worden gehecht.

Tevens liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat uw broer door de Taliban vrijgelaten werd nadat u beloofd had uw werk op te geven en dat hij vlak voor uw vertrek opnieuw ontvoerd werd (Vragenlijst p.3). Uit uw verklaringen op 17 januari 2012 blijkt een heel ander verhaal: uw broer zou maar eenmaal ontvoerd zijn, van een vrijlating na uw belofte om te stoppen is geen sprake. Na confrontatie met de tegenstrijdigheid slaagt u er, op het ontkennen van uw eerdere uitspraak na, niet in om een verklaring aan te reiken (CGVS p.8-11). Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen de essentie van de vervolgingsfeiten waarop u uw terugkeervrees baseert en ondermijnen derhalve volledig het geloof in uw asielmotieven.

Voorts steekt ook uw aanvankelijke verklaring dat u een maand voor uw vertrek uw werk stopzette af tegen uw latere uitspraak dat u maar na de tweede dreigbrief (een week tot anderhalve week voor uw vertrek naar Europa) uw werk opgaf (CGVS p.2,8,10,11). Gezien het belang van uw tewerkstelling en de vraag van de Taliban om deze op te geven in uw asielrelaas kan deze tegenstelling niet als een detail afgedaan worden.

Vervolgens moet er ook op uw houding in het licht van de verklaarde gebeurtenissen gewezen worden. Hoewel u stelt dat de Taliban een sterke positie bekleedt in uw district en personen die van spionage verdacht worden door hen meegenomen worden om nooit meer iets van te vernemen, blijkt deze kennis allerminst uit uw houding (CGVS p.10). U, die persoonlijk door de Taliban van spionage beschuldigd werd, geeft ondanks het gekende gewelddadige optreden van de Taliban tegen vermeende spionnen niet alleen geen gehoor aan de dreigbrief, bovendien bent u slechts twintig dagen na de dreigbrief zelfs op weg van Kabul naar uw dorp Larlewani (waar volgens uw verklaringen zowat iedereen bij de Taliban is – CGVS p.10) om uw verlof bij uw familie door te brengen. Als er, gezien de hierboven geschetste omstandigheden, op uw zeer bevreedende houding en gedrag gewezen wordt weet u slechts uit te brengen dat het zo was en dat uw broer u zei dat er u niets ging gebeuren. Dat u er niet in slaagt uw erg onwaarschijnlijke gedrag uit te klaren, schaadt aanzienlijk het geloof in uw asielmotieven.

Evenzo mag het verbazen dat u nauwelijks van de ontvoering van uw broer op de hoogte bent. Dat hij ontvoerd is door talibs is het enige dat u erover kwijt kan. Hoewel u vanuit België in contact staat met uw familie in Afghanistan weet u geen enkele bijzonderheid over het incident te vertellen (CGVS p.10). Daar de ontvoering van uw broer, niet te na gelaten uw veronderstelde bekommernis over het lot van uw broer, een belangrijke plaats inneemt in uw asielrelaas en de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit Afghanistan, zou u min of meer mogen weten wat er zich concreet afspeelde (CGVS p.9). Uw vage verklaringen en uw desinteresse roepen eens te meer vragen op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovenstaande opmerkingen plaatsen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Evenmin kan u de vluchtelingenstatus toegekend worden omwille van uw tewerkstelling in Kabul. Aangezien u, zo blijkt uit de bedrieglijkheid van uw asielrelaas, geen problemen kende in Afghanistan ten gevolge uw tewerkstelling en gezien de geringe zwaarwichtigheid van uw profiel, de grootte van de Kabulse bevolking en de veiligheidssituatie in Kabul kan de vrees dat u bij terugkeer naar Kabul vervolgd zou worden omwille van het jaar tot anderhalf jaar dat u als arbeider werkte bij buitenlandse firma's niet gegronnd worden genoemd (CGVS p.3-5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de preciaire veiligheidssituatie in het district Jaji kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. U verbleef immers een jaar tot anderhalf jaar in Kabul waar u in de bouwsector tewerk was gesteld (CGVS p.4-5). Bovendien beschikt u over twee ooms, een chauffeur en verkeersagent, in de stad Kabul die u opvingen voor uw vertrek naar Europa en uw reis betaalden (CGVS p.3,9,10). Gezien uw eerdere verblijf en werkervaring in Kabul en het netwerk in Kabul waarop u kan steunen, kan er redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie

in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. De taskara en de badge betreffen uw identiteit en loopbaan en kunnen niet gelden aan bewijs voor de verklaarde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker, die meent dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, formuleert zijn grieven als volgt:

"2.1 Betreffende het vluchtverhaal van verzoeker:

Bij de beoordeling van de vluchtverhaal dient de beoordeling te geschieden op grond van het relaas van de kandidaat-vluchteling en op grond van de door deze bijgebrachte stukken. In casu blijkt afdoende dat verzoeker alle voor hem verkrijgbare stukken heeft voorgelegd ter staving van diens asielrelaas. Tevens dient gesteld dat verzoeker een objectief, oprecht vluchtverhaal weergeeft. Op basis van de voorliggende stukken dient geoordeeld dat verzoeker diens identiteit en diens asielrelaas afdoende bewijst. De verklaringen van verzoeker kunnen zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Wanneer verzoeker in huidig dossier gewezen werd op eventuele tegenstellingen wat betreft diens relaas bij de dienst vreemdelingenzaken heeft deze onverwijd gesteld dat hetgeen men noteerde in diens relaas bij de dienst vreemdelingenzaken incorrect was, evenals nooit door hem verklaard werd. Verzoeker heeft steeds gesteld dat de feiten gebeurd zijn zoals weergegeven in diens relaas bij het CGVS. Verzoeker heeft tevens onverwijd gemeld dat de discrepanties ten opzichte van diens relaas bij de dienst vreemdelingenzaken waarschijnlijk te wijten waren aan een foutieve vertaling door de tolk. De verklaringen van verzoeker zijn zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, nr. 205). Dat bovendien niet uit het oog mag worden verloren dat verzoeker ingrijpende zaken heeft meegemaakt, evenals dat er een ruim tijdsverloop heen gegaan is tussen het gebeurde en de gehoren bij de dienst vreemdelingenzaken en het CGVS. Uiteraard mag het vluchtrelaas van verzoeker dan ook niet worden afgedaan als onoprecht louter om reden dat de weergave van een herinnering van werkelijk gebeurde feiten op een andere wijze gebeurde. Het menselijke geheugen is niet perfect en herinneringen vervagen, dan wel worden vervormd door

herbeleving. Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, nr. 203-204). De bestreden beslissing dient dan ook hervormd waar deze stelt dat het vluchtverhaal niet oprecht is. Het vluchtverhaal zoals door verzoeker weergegeven gedurende diens verhoor bij het CGVS is wel degelijk correct.

2.2 Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling:

Eerste middel:

Afgeleid uit art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling. Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed. Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds. Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is. Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering.

En terwijl:

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen
- en art. 62 van voormelde Vreemdelingenwet
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25.09.1986, nr. 26933)
- en art. 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de Bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Met name wordt bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker niet afdoende ingegaan op de reden waarom deze diens thuisland diende te ontvluchten. Men beperkt zich tot het stellen dat het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is om reden dat verzoeker bepaalde tegenstrijdigheden zou weergegeven hebben in diens verklaring en dat verzoeker te weinig interesse zou betonen in de situatie van zijn broer. Een dergelijke beoordeling van een vluchtelingendossier is echter niet afdoende. De afwijzende beslissing voldoet dan ook niet aan de vereiste motiveringsplicht.

Tweede middel:

Dat uit toetsing van de bepalingen van art 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en art. 48/3 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker wel degelijk te beschouwen is als zijnde een vluchteling in de zin van de vermelde artikelen. Een vluchteling is elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. Toetsing aan deze definitie, in acht genomen het feitenrelaas van verzoeker welk als correct te beschouwen valt, leert dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de definitie van vluchteling. Dat de bestreden beslissing dan ook de art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Geneve en art. 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt. Immers, uit het vluchtverhaal van verzoeker blijkt dat hetgeen verzoeker overkomen is in diens thuisland wel degelijk feiten zijn waardoor verzoeker voor erkenning tot vluchteling in aanmerking komt

Derde middel:

Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees verdrag van de rechten van de mens. Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan worden besloten tot de erkenning als vluchteling. Dat verzoeker bij diens terugkeer evenwel persoonlijk geviséerd zou worden. Dat vestiging in andere delen van Afghanistan hiertoe geen soelaas brengt om reden dat verzoeker geviséerd wordt door de Taliban. Dat de broer van verzoeker reeds ontvoerd werd en meer dan waarschijnlijk vermoord is. Gelet op het feit dat verzoeker gezocht wordt door de Taliban wacht verzoeker eenzelfde lot bij terugkeer. Dat het risico voor de fysieke integriteit van verzoeker reëel is. Dat volgens de interpretatie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het niet mogelijk is om een vreemdeling uit te wijzen naar een land waar risico voor diens leven bestaat (E.H.R.M., 15 november 1996, Chahal vs. UK, TVR, 1997, 283). De bestreden beslissing schendt dan ook art. 3 van het EVRM, in zoverre dat er dan ook protectie dient te worden verleend aan verzoeker.

2.3 Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut:

In huidige zaak zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker zou terugkeren, deze een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Met name is het risico meer dan reëel dat verzoeker een ernstige bedreiging riskeert van zijn leven of persoon, minstens het risico heeft dat deze een vernederende behandeling dient te ondergaan. Aangezien in de woonregio van verzoeker de Taliban zeer actief zijn. Dat een groot deel van de bevolking bovendien de Taliban steunt, dan wel er deel van uitmaakt.

Dat verzoeker een persoon betreft die op de “zwarte lijst” staat van de Taliban. Het risico is dan reëel aanwezig dat verzoeker bij terugkeer vermoord zal worden, minstens een voortdurende vernederende behandeling dient te ondergaan. Verzoeker wordt immers door de Taliban gevisieerd en zal bij terugkeer terecht komen in een regio welke onder grote invloed staat van de Taliban. Gelet op de aanzienlijke risico's welke bestaan in hoofde van verzoeker bij een eventuele terugkeer dient aan hem het subsidiair beschermingsstatuut toegekend worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middelen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. Verzoekers asielaanvraag werd in hoofdzaak afgewezen omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Blijkens de bestreden beslissing legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over (i) het aantal dreigbrieven dat hij kreeg van de Taliban, (ii) het tijdstip waarop hij deze brieven ontvangen heeft, (iii) het aantal keren dat verzoekers broer werd ontvoerd en (iv) of hij al dan niet werd vrijgelaten, en (vi) het tijdstip waarop verzoeker zijn werk zou hebben stopgezet. Ook verzoekers houding ten aanzien van de Taliban in het licht van de verklaarde gebeurtenissen ondermijnt zijn geloofwaardigheid, bovendien blijkt hij nauwelijks op de hoogte van de ontvoering van zijn broer. Aangezien verzoeker, gelet op de bedrieglijkheid van zijn asielrelaas, geen problemen kende in Afghanistan ten gevolge van zijn tewerkstelling is tenslotte verzoekers vrees om vervolgd te worden omdat hij bij buitenlandse firma's werkte gelet op de geringe zwaarwichtigheid van zijn profiel, de grootte van de Kabulse bevolking en de veiligheidssituatie in Kabul niet gegrond. Wat de veiligheidssituatie in Kabul betreft, oordeelt de commissaris-generaal op grond van de informatie waarover hij beschikt dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. De door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn taskara en een badge doen geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

2.4. Verzoekers huidige argumentatie met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd op het Commissariaat-generaal, met name dat *“hetgeen men noteerde in diens relaas bij de dienst vreemdelingenzaken incorrect was, evenals nooit door hem verklaard werd”* en dat *“de discrepanties (...) waarschijnlijk te wijten waren aan een foutieve vertaling door de tolk”* (Verzoekschrift, p. 3-4), kan niet worden aanvaard en is allerm minst ernstig te noemen. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertalings- of tolkenproblemen of het foutief weergeven van zijn verklaringen. Ook heeft het gehoorverslag, nadat dit hem werd voorgelezen in Pashtou, ondertekend waarmee hij aangaf zich akkoord te verklaren met de inhoud ervan. Uit dit gehoorverslag blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij drie of vier dreigbrieven van de Taliban zou hebben ontvangen, waarvan de eerste acht à negen maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan, en dat zijn broer tot twee maal toe zou zijn ontvoerd en na de eerste ontvoering met zijn hulp zou zijn vrijgekomen (stuk 10, Vragenlijst DVZ 22/06/2011, p. 3), verklaringen die manifest strijdig zijn met hetgeen hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde. Ook op het Commissariaat-generaal repte verzoeker met geen woord over eventuele problemen betreffende zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Integendeel zelfs, toen de commissaris-generaal hem vroeg of hij opmerkingen had bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, had hij niets meer op te merken dan dat het “ok” was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/02/2012, p. 1). Verzoekers huidige *a posteriori*-kritiek vindt dan ook geen steun in het administratief dossier. De vaststelling dat verzoekers verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande elementen die aan de basis liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en bijgevolg de kern van zijn asielrelaas uitmaken, tegenstrijdig zijn aan zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal zaken, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van die verklaringen. De bevestiging van één versie in het verzoekschrift volstaat niet om de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden op te heffen. Het feit dat er een ruim tijdsverloop is tussen het gebeurde en de gehoren, en *“het menselijke geheugen (...) niet perfect”* is *“en herinneringen vervagen, dan wel*

worden *vervormd door herbeleving*" (Verzoekschrift, p. 4), verklaart, noch rechtvaardigt de vastgestelde tegenstrijdigheden. Immers gaat het om "*ingrijpende zaken*" (*Ibid.*, p. 4), en kon van hem dan ook redelijkerwijze worden verwacht hierover eenduidige, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen, hetgeen *in casu* dus allerm minst het geval is.

2.5. In zoverre verzoeker thans laat gelden dat hij alle voor hem verkrijgbare stukken heeft voorgelegd ter staving van zijn relaas, gaat hij eraan voorbij dat de enige documenten die hij neerlegde, met name een taskara en een badge, louter betrekking hebben op zijn identiteit en loopbaan en niet als bewijs kunnen gelden voor de verklaarde vervolgingsfeiten, zoals de commissaris-generaal terecht en pertinent opmerkte. Verzoeker brengt, zo wordt vastgesteld, niet enig stuk aan dat als begin van bewijs kan dienen van zijn verklaarde vervolgingsproblemen. Zo ontbreekt onder meer elk objectief en tastbaar gegeven aangaande de dreigbrieven die hij van de Taliban zou hebben ontvangen. Dit totale gebrek aan bewijs zet de geloofwaardigheid van die beweerde problemen voorts op de helling.

2.6. Verzoeker ontkracht noch weerlegt de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat hij nauwelijks op de hoogte is van de ontvoering van zijn broer, nochtans een uitermate belangrijke gebeurtenis in het kader van zijn asielrelaas. Zijn huidige vermoeden dat zijn broer "*meer dan waarschijnlijk vermoord is*" (*ibid.*, p. 5), een blote bewering die hij niet weet te staven of enigszins aannemelijk te maken, bevestigt enkel deze vastgestelde onwetendheid, welke voorts afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.7. Verzoeker brengt, zo wordt vastgesteld, niets in tegen de motieven uit de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het ogenblik dat hij zijn werk in Kabul zou hebben stopgezet, dat zijn vrees bij een terugkeer naar Kabul vervolgd te zullen worden omwille van het jaar tot anderhalf jaar dat hij er als arbeider bij buitenlandse firma's werkte niet gegrond kan worden genoemd, en dat zijn houding in het licht van de verklaarde gebeurtenissen moeilijk te rijmen valt met zijn verklaringen inzake de sterke positie van de Taliban en het gewelddadige optreden ervan ten aanzien van vermeende spionnen. Deze motieven die steun vinden in het administratief dossier en niet op afdoende wijze door verzoeker worden weerlegd blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn asielrelaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt, zo stelt de Raad tot slot vast, geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet - met name het feit dat uit de informatie waarover laatstgenoemde beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat burgers er actueel geen risico lopen op ernstige schade in de zin van die wetsbepaling - in een ander daglicht stellen.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER